

Moordzuchtig brein

Colofon

ISBN: 978 94 6365 672 6
1e druk 2024
© 2024, Gerard Legerstee

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Moordzuchtig brein

Gerard Legerstee

1 (dertien jaar geleden)

Haar hart ging tekeer, terwijl ze de zijkamer binnensloep waar hij zijn oude bureau en pc had staan. Opnieuw vroeg ze zich af hoeveel tijd ze had voordat hij weer thuis zou zijn. De avondwinkel waar hij naartoe was gegaan voor sigaretten en bier, was hooguit vier kilometer verderop. Misschien dat ze vijftien minuten de tijd had, misschien minder, en de eerste minuten daarvan waren al verstreken. Ze klikte het licht van de goudkleurige bureaulamp aan die in de hoek van het rommelige bureau stond en liep naar de muur daarachter. Even aarzelde ze nog voor ze het foielelijke abstracte schilderij aan twee zijden vastpakte. Nu niet meer twijfelen, moedigde ze zichzelf aan. Ze tilde het schilderij op zodat het loskwam van de spijker in de muur en zette het op de grond. Een in de muur weggewerkte kleine zwarte kluis met nummerslot werd zwak verlicht door de bureaulamp. Nu zou blijken of ze die ene keer, dat hij niet goed oplette, de ingetotste nummercode goed had gezien. Ze bracht haar trillende rechterhand naar het nummerslot. Met ingehouden adem toetste ze vijf, één, zeven, acht in. Tot haar grote opluchting hoorde ze een zachte klik en kon ze het deurtje opentrekken. Naast diverse documenten en wat sieraden viel haar direct een klein geldkistje op. Ze haalde het kistje tevoorschijn en merkte dat het niet op slot zat. Haar hart maakte een klein sprongetje na het openen van het deksel. Om deze stapel van briefjes van vijftig euro was het te doen geweest. Dit geld had ze nodig om de komende maanden te kunnen overleven. Om eindelijk vrij te zijn en aan een nieuw bestaan te beginnen. Ze schudde haar hoofd om weer bij de les te zijn. Er was absoluut geen tijd om te mijmeren. Haastig plaatste ze

het geldkistje op het bureau, sloot de kluisdeur en hing het schilderij weer terug aan de muur. Een minuut later liep ze de naastgelegen slaapkamer in, waar ze een grote sporttas met een klein deel van haar kleren in een kast had verborgen. Ze trok de tas tevoorschijn, propte het geldkistje tussen haar kleren en ritste de tas dicht. Nerveus keek ze op haar horloge. Verrek, er waren al bijna tien minuten om. Ze griste de zware tas van de grond en haastte zich naar de trap die naar de benedenverdieping leidde.

Voor ze de eerste trede op wilde stappen, bevroor ze in haar beweging. Het geluid van een naderende auto doorbrak de stilte op de late avond. *Nee, was hij nu alweer terug?* Ze rende naar het raam in de slaapkamer en wierp een blik naar buiten. *Oh, mijn God, dat is 'm.* Ze hapte naar adem en voelde zich verlamd van angst. Maar toen ze hem uit zijn auto zag stappen met een plastic tasje onder zijn arm, welde plots de haat jegens hem in volle omvang weer op. Geholpen door de opgewekte adrenaline pepte ze zich op om niet op te geven. Ze besepte ook dondersgoed dat als het nu niet zou lukken, ze nooit meer een nieuwe kans zou krijgen. Verbeten concludeerde ze dat de vluchtweg naar beneden onmogelijk was geworden. Maar onder het slaapkamerraam lag de aangebouwde garage. Ze treuzelde niet langer en opende het raam op het moment dat hij door de voordeur naar binnen kwam. Eerst liet ze de grote tas naar beneden vallen en daarna wurmde ze zichzelf achterstevoren uit het raam. Zich krampachtig met haar handen vasthoudend aan het kozijn liet ze zich langzaam zakken tot ze alleen nog maar met haar handen aan de rand van het raamkozijn hing. Angstvallig gluurde ze naar beneden en schrok van de hoogte die ze nog naar het garedak moest overbruggen. Haar handen begon-

nen te verkrampen en ze wist dat ze niet veel langer aan het kozijn kon blijven hangen. Zou ze haar benen niet breken bij een val van zo'n vier meter? Ineens hoorde ze hem roepen. 'Waar ben je in godsnaam!?' Ze moest springen... nu springen. Haar vingers lieten het kozijn los en een paar seconden later kwam ze hard op het garagedak terecht. Een felle pijn schoot via haar rechterbeen naar haar rug. Het duurde enkele seconden voor de ergste pijn wegtrok en ze moeizaam overeind kon komen. *Niet opgeven nu, hij kan me elk moment ontdekken.*

Ze gooide de tas op de oprit van de garage en liet zich over de rand van het dak zakken. 'Verdomme, wat doe je daar?' Hangend aan de rand van het dak keek ze omhoog in zijn van woede verwrongen gezicht. Een woede die vaak pas wegbeelde na een ongenadig pak slaag. Ze wierp een snelle blik op het betegelde pad onder haar en sprong naar beneden. Door haar haast kwam ze niet goed terecht. Een tweede pijnscheut in haar rechterbeen deed haar op haar rechterzij belanden. Terwijl ze overeind krabbelde, zag ze dat hij niet langer bij het raam stond. Dat betekende dat ze nog maar heel weinig tijd had om te ontkomen. Ze rukte haar tas van de grond en negeerde de pijn in haar rechterbeen bij de korte sprint naar zijn auto. De eerder op de avond gestolen reservesleutel wurmde ze tijdens het rennen uit haar broekzak. Ze ontgrendelde de auto, smeede de tas op de achterbank en sprong achter het stuur. Op het moment dat ze het portier wilde dichttrekken, zag ze hem met grote vaart op haar afstormen. Met een woeste ruk sloot ze de autodeur en drukte ze op het knopje waarmee ze de portieren vergrendelde. Luttele tellen later rukte hij tevergeefs aan de deurhendel. Ze startte de auto en sloot zich af van de harde klappen op het por-

tierraam, gepaard gaand met gevloek en geschreeuw. Het volgende moment raasde ze met gierende banden bij hem vandaan. Het was haar gelukt! Hij kon haar niets meer doen. Ronald stond op haar te wachten. Niets en niemand kon hen nu nog tegenhouden om ver van hier samen gelukkig te worden. En geen drugs meer, nooit meer, hoe moeilijk het ook in het begin zou worden.

2 (heden)

Gespannen keek Hendrik-Jan naar de auto's voor zich in de file naar zijn appartement in het centrum van Rotterdam. Hij kneep zijn ogen dicht tegen de laaghangende zon die door de spaarzame wolken heen piekte en de wanden van de hoge woontorens gloedvol deed oplichten aan het begin van de avond. Het berichtje dat hij te laat was met zijn maandelijkse betaling, had hem meer geraakt dan hij verwacht had. Sterker nog, hij was woedend en gefrustreerd. Vijf maanden geleden had hij het eerste anonieme bericht via de mail ontvangen. Een onbekende was achter zijn gesjoemel met de boekhouding van zijn bedrijf gekomen. Hij had nog steeds geen enkel idee hoe de chanteur achter zijn geheim was gekomen, laat staan wie de chanteur was. Hoe hard hij ook zijn best had gedaan om daar achter te komen, hij was er geen steek mee opgeschoten. Zo was er geen medewerker binnen het bedrijf die hij redelijkerwijs kon verdenken. Zijn ex wist niks van zijn gesjoemel af en ook vrienden of familieleden kon hij onmogelijk linken aan die plotseling gestarte chantage. In zijn eentje was hij verantwoordelijk geweest voor het illegaal wegsluizen van geld en hij had daar nooit met iemand over gesproken. En hoe ingenieus en slim hij het proces van wegsluizen van geld ook had uitgewerkt, toch was de chanteur er achtergekomen. Dat bleef hem ongelofelijk irriteren. Op welke manier was het aan het licht gekomen? Over welke gegevens had de chanteur beschikt? Langzaam liet hij zijn auto in beweging komen om weer een paar meter op te schuiven in de file. Hij zuchtte diep. Hoe lang zou hij door moeten gaan met het betalen van de geëiste maandelijkse betalings-

gen? En wie weet zouden de maandelijks bedragen binnenkort verhoogd worden.

Om achter de identiteit van de chanteur te komen, moest hij eerst begrijpen hoe deze man of vrouw aan de financiële gegevens van zijn bedrijf was gekomen. Hij was als financieel directeur verantwoordelijk voor alle financiën van het bedrijf en daarnaast hadden een aantal medewerkers van de boekhouding toegang tot alle cijfers. Uiterst betrouwbare medewerkers die al vele jaren voor hem werkten. Natuurlijk gingen de gegevens ook naar de belastingdienst en de Kamer van Koophandel en beschikten de externe accountants over de bedrijfsgegevens. Niemand leek zijn gesjoemel te hebben opgemerkt. Maar kon hij daar wel zeker van zijn? Zou een lek bij een van die bedrijven kunnen zitten? De belastingdienst en Kamer van Koophandel lagen niet voor de hand, omdat die niet over gedetailleerde informatie beschikten. En daarmee was het bijna niet mogelijk om zijn bedrog te kunnen aantonen. Verder had hij het volste vertrouwen in het huidige accountantsbureau. Niet goedkoop, maar de samenwerking verliep vlotjes en zonder problemen tot nu toe. Het lag anders met het accountantsbureau waar hij drie jaar geleden was weggegaan. Bij de laatste controle had hij hooglopende ruzie gekregen over de in hun ogen ontoereikende gegevens die hij ter controle had aangedragen, waarna ze niet langer voor hem wensten te werken. Het toeval wilde dat hij twee dagen geleden op een feestje van een vriend kennis had gemaakt met een assistent-accountant, die een jaar geleden bij dat bureau was gaan werken. Hoe heette ze ook alweer? Oh ja, Marion. Wat hij precies allemaal had gezegd tegen haar, kon hij zich niet meer herinneren, omdat hij al aardig aangeschoten was. Hij was in ieder geval behoorlijk

lomp tegen haar geweest. Waarom ze ervoor had gekozen om voor zo'n slecht bureau te gaan werken. Een bureau dat hem bleef lastigvallen over aanvullende details en balansmutaties. Waarom ze zo achterdochtig waren, terwijl hij zijn administratie prima op orde had. Hij maakte het pas echt bont door zich hardop af te vragen of er niet een lek in hun systemen zat. Toen ze hem vroeg wat hij daarmee bedoelde, had hij geschrokken gemompeld dat hij het gewoon vreemd vond dat hij de laatste jaren telkens door allerlei bedrijven benaderd werd met opdringerige vragen. Die verdomde drank ook. Niettemin bleef hij zich afvragen of zijn voormalige accountantsbureau betrokken was bij de chantage. Als dat al zo was, hoe kon hij dat in godsnaam aantonen? Het was om gek van te worden. Terwijl hij weer een paar meter opschoof in de rij, probeerde hij een paniekaanval te onderdrukken. Blijf rustig man, adem in... adem uit... adem in... adem uit.

3

Marion rechtte haar rug en keek op de grote klok die voor haar aan de muur van de kantoorruimte hing. Shit, al half acht. Ik moet stoppen en hoognodig wat eten. Hoelang ben ik al naar dat scherm aan het staren? Los van mijn lunchpauze van een half uur zit ik al elf uur achter mijn bureau. Stomme bitch, waar ben ik mee bezig? Ieder normaal mens was allang aan zijn weekend begonnen. Haar ogen dwaalden terug naar het overzicht op de laptop voor haar. Ze had genoeg gezien. Genoeg voor een paar vernietigende conclusies. De belangrijkste daarvan: hoe was het mogelijk dat de jaarrekening van DHS diverse jaren op rij was goedgekeurd ondanks het ontbreken van belangrijke gegevens? En dat terwijl er een aantal keren op was aangedrongen om die gegevens alsnog aan te leveren. Daarnaast was ze tegen een aantal vreemde transacties en mutaties in balansposten aangelopen die onvoldoende waren verklaard. Wat moest ze met deze informatie? Ze baalde er plotseling ontzettend van dat ze zich had laten opfokken door die lomperik op dat feestje twee dagen geleden. Ze had zich niets moeten aantrekken van die Hendrik-Jan, ook al omdat hij duidelijk een paar glazen teveel had gedronken. Toch was ze gisteren stiekem begonnen met het doornemen van die oude dossiers. En na dat eerste uur gisteren, kon ze het niet nalaten om ondanks de drukte nog twee uur verder te spitten in de cijfers. Het zat haar al langer dwars dat er op een paar huidige dossiers nogal gemakzuchtig en soms ronduit slordig werd gewerkt en daarom wilde ze weten in hoeverre die Hendrik-Jan een punt had met zijn kritiek.

Zou het niet verstandig zijn voor haar om over te stappen naar een ander accountantsbureau? Er was immers genoeg vraag naar assistent-accountants en zeker naar assistenten die bereid waren te studeren voor het accountancydiploma. Die vraag moest ze later nog eens proberen te beantwoorden. Nu stond ze in dubio bij de vraag wat ze moest doen met haar opzienbarende bevindingen. Ze kon het laten voor wat het was en volgende week doorgaan met de lopende controles. Dat was waarschijnlijk het verstandigste om te doen. Alleen zat ze zo niet in elkaar. Naar Camiel stappen leek haar ook een slecht idee. Ze had gezien dat hij zijn handtekening onder de goedgekeurde jaarrekeningen van DHS had gezet en bovendien was hij van de twee leidinggevende accountants de minst empathische. En dan drukte ze zich nog voorzichtig uit gezien zijn regelmatig terugkerende tirades op de werkvloer. Boudewijn was de sympathiekste van de twee, maar zou begin volgende week een paar dagen in Valkenburg zijn. Na een korte aarzeling besloot ze een mailtje aan Boudewijn te sturen. Of hij tijd had om vragen te beantwoorden over een oud dossier. Woensdag zou hij weer terugkomen en zo urgent was dit niet. Laat ik dat nu maar direct doen, verzuchtte ze, en dan als een speer wat te eten regelen, voordat ik flauwval van de trek. Ze trok de laptop wat dichterbij zich toe en opende haar mailprogramma.

*

Jacques gooide de vochtige theedoek over zijn rechterschouder en haalde moeizaam adem. Het was gisteren niet eens laat geworden, waardoor hij zijn bar al om elf uur 's avonds had kunnen sluiten. En toch had hij knallende hoofdpijn. Het liefst was hij deze ochtend dicht gebleven. Aan die twee

koffieleuten en Jan, die al aan zijn tweede borrel zat, viel toch weinig te verdienen. Hij besloot de tafeltjes met een doek af te nemen en pakte een schoon doekje. Hij bevroor in zijn actie toen de oude vaste telefoon achter de bar tot leven kwam. ‘Krijg nou wat...,’ mompelde hij. ‘Welke gek belt hier maandagochtend naartoe?’ Hij gooide het doekje op de bar en nam de hoorn van de haak. ‘Bar ’t Neutje, met Jacques.’

‘Morgen, heb je het telefoonnummer van Steef voor me.’

‘Steef wie?’

‘Luister, ik ben bepaald niet in de stemming voor spelletjes op deze klotemaandag. Ik moet Steef dringend spreken. Heb je zijn nummer of moet ik een ander bellen?’

‘Waarvoor heb je zijn nummer nodig?’

‘Een van zijn dealers heeft me belazerd. Dus je begrijpt dat ik Steef daarover wil spreken.’

‘Wie heeft je dan belazerd?’

‘Denk je dat ik dat aan jou ga vertellen? Dat is iets tussen Steef en mij. Nou, krijg ik dat nummer of niet?’

‘Oké, ogenblik. Dan zoek ik het op.’

Nadat hij het nummer had doorgegeven, hing Jacques op. Als ik daar maar geen gedonder mee krijg, dacht hij somber, waarna hij besloot nog twee aspirientjes in te nemen.

Met een zucht leunde Marion achterover op haar bureaustoel. Zondag had ze zich nog voorgenomen niet meer elke avond over te werken. Maar maandag was ze direct al de fout ingegaan door tot acht uur te werken. En vandaag, op de tweede dag van de week, liep het zelfs al tegen negen uur 's avonds. Het was begin mei en ze wist dat de drukte op kantoor nog tot het eind van de maand zou aanhouden. Dan waren de belangrijke deadlines voor belastingaangiftes achter de rug en zou er weer ruimte komen voor vrije dagen en kon wat haar betreft het mooie zomerweer losbarsten. Haar blik viel op de doos met de restanten van de bestelde pizza. Ze was helemaal klaar met die smerige caloriebom. Als ze morgen weer moest overwerken, dan zou ze een gezonde salade laten bezorgen. Ze sloot haar laptop af en zag Erkan in de deuropening verschijnen. 'Zo, ben jij er ook klaar mee voor vandaag?' vroeg Erkan opgewekt.

'Zeker weten. Ik kan geen cijfer meer zien. En trouwens ook geen pizza meer. Waarom laat ik me iedere keer weer door jullie opjatten om mee te doen met jullie foute bestellingen?'

'Ho, ho, ditmaal was Luuk degene die de bestelling heeft geplaatst. Ik ben van de patatgeneratie.'

'Voor een Turk is dat behoorlijk vreemd.'

'Dat ik toevallig Turkse ouders heb en daardoor een Turkse naam, heeft me er niet van weerhouden zeer geslaagd te integreren in Nederland.'

'Jouw integratie is pas geslaagd als je niet alle slechte gewoontes van Nederlanders overneemt. Hoe komt het trouwens dat je zo opgewekt klinkt? Ik ben zelf bekaf.'

‘Dat moet met jou te maken hebben. Iedere keer dat ik je zie, word ik vrolijk.’

‘Ja hoor, het is goed met je.’

‘Moet je nu nog met het openbaar vervoer naar huis?’

‘Jawel, de halte is niet ver weg. Met een beetje geluk ben ik binnen drie kwartier thuis.’

‘Drie kwartier? Waar woon je dan?’

‘Op Zuid, in de Dordtselaan. Ik hoef niet lang in de metro te zitten, maar het is de RET niet gelukt om een halte voor mijn voordeur aan te leggen.’

‘Wat flauw. Luister, ik woon ook op Zuid en ben met de auto. Zal ik je even thuis brengen?’

Marion werd overvallen door zijn aanbod en twijfelde over haar reactie.

‘Eh... ik zal geen Turkse muziek opzetten, je weet wel, omdat ik zo goed ben geïntegreerd en mijn auto is hartstikke schoon van binnen.’ Vol blijde verwachting keek hij haar aan. Marion wilde nee zeggen, maar een aarzelend ‘oké’ ontsnapte aan haar lippen, vooral omdat ze het niet over haar hart kon krijgen hem teleur te stellen. Terwijl ze haar jas aandeed, had ze al de pest in. *Verdomme, waarom zeg ik weer eens ja, terwijl ik helemaal niet bij hem in de auto wil kruipen. Stomme doos!*

Eerlijk is eerlijk, dacht Marion, zijn auto ziet er onberispelijk uit van binnen. En zijn muziekkeuze valt ook niet tegen. En toch voel ik me naast hem totaal niet op mijn gemak. Zou dat komen omdat hij iets te vaak met me flirt, terwijl ik hem echt niet zie zitten? Als mijn toestemming om met hem mee te rijden hem maar niet aanmoedigt om avances te maken. Alsjeblieft niet, zeg. Onderweg naar huis reageerde ze koel op zijn verhalen. Het leek Erkan niet te deren. Hij bleef maar

vrolijk doorpraten. Na minder dan een half uur draaide Erkan de Dordtselaan in en stopte hij honderd meter verder bij een appartementengebouw van kort na de tweede wereldoorlog, waar Marion op de derde verdieping woonde. ‘Nou, dat ging vlotjes, nietwaar?’ vroeg Erkan.

‘Zeker. Fijn dat je me thuis hebt gebracht.’ Marion draaide haar hoofd weg en reikte met haar hand naar de hendel van haar portier.

‘Woon je hier naar je zin?’ vroeg Erkan.

‘Ach, niets bijzonders. Een driekamer appartement dat toe is aan een opknapbeurt.’

‘Volgens mij ben je weer eens te bescheiden en woon je heel leuk. Ik zou best eens willen zien hoe je het hebt ingericht.’

Nee, hè. Zie je wel. ‘Sorry, maar mijn huis is door de drukte op kantoor een chaos en zelfs mijn bed is niet opgemaakt. Ik. . . ik ga naar binnen en zie je morgen weer. Bedankt voor de lift.’ Voor Erkan nog kon protesteren was Marion al uitgestapt.

*

Erkan staarde haar na, terwijl ze naar de deur van het portiek liep. Verdomme, wat een trut. Doe ik daar al die moeite voor? Waarom vlucht ze voor me weg? Ben ik te min voor haar? Misschien dat ik te druk was, te veel aan het praten was. Zelf heeft ze weinig gezegd. Op kantoor doet ze ook vaak wat afstandelijk tegen me. Zou het alleen maar verlegenheid zijn of vindt ze me niet leuk? Dat laatste kan ik maar moeilijk geloven. Er zijn al heel wat vrouwen geweest die maar wat graag met me uit wilden. Alleen interesseren andere vrouwen me niet. Ik wil haar en niemand anders. Ik geef het niet op. Nooit geef ik op. Ik wil haar hebben. . . en ik zal haar hebben.

Brigadier Leonie van de Bergh van de Rotterdamse recherche zat geconcentreerd een rechtbankverslag te lezen, toen ze werd opgeschrikt door de ringtoon van haar mobiel. Ze zag dat haar baas inspecteur Ravenzwaai haar wilde spreken. ‘Dag Theo, ik heb mijn verslag vanmiddag klaar.’

‘Daar bel ik niet voor. Kun je even naar mijn kamer komen?’
‘Natuurlijk. Ik kom eraan.’

Leonie sloot het dossier op het bureau voor haar en stond op. Ze was benieuwd naar de reden waarom haar baas haar naar boven liet komen. Zonder voorafgaande afspraak betekende dat vaak een nieuwe onderzoeksopdracht. Laat het alsjeblieft een uitdagende opdracht zijn, waarmee ik kan bewijzen dat ik klaar ben voor een volgende stap in mijn carrière, dacht ze verbeteren. En dat gelul dat ik te jong ben voor promotie wil ik niet meer horen. Ik ben verdomme al zevenendertig. Ze nam de trap naar de één verdieping hoger liggende kamer van haar baas en stapte bij hem naar binnen. Collega-brigadier John van Kampen zat in een van de stoelen tegenover Theo van Ravenzwaai. ‘Oh, zijn jullie nog in gesprek? Ik kan wel even...’

‘Kom binnen, Leonie,’ brak de inspecteur haar zin af.

Leonie ging op de andere stoel voor het bureau zitten en keek naar opzij. ‘Hallo, John,’ was het enige dat ze zo snel kon bedenken.

‘Hallo Leonie,’ zei John met een grijnzend gezicht.

Theo keek beide brigadiers met een ernstig gezicht aan. ‘Laat ik meteen ter zake komen. Een uur geleden werd ik gebeld door politiebureau Zuidplein. Ze hebben vanmorgen het lijk van een man gevonden in een appartement aan de

Dordtselaan. De man is door kogelschoten om het leven gekomen. Hij werd alleen aangetroffen in de woning van een vrouw die al bijna twee dagen wordt vermist.’ Theo stopte met praten en keek van Leonie naar John om zijn woorden te laten bezinken. ‘Een keer raden wie daar op af mogen gaan.’ ‘Je weet dat ik nog druk bezig ben met die moordzaak in Noord samen met Kees,’ reageerde John als eerste.

‘Druk bezig? Vind je zelf ook niet dat dit een “cold case”-zaak dreigt te worden? Hoeveel verder zijn jullie daarmee gekomen de laatste drie maanden?’

John had moeite met het vinden van een passend antwoord. ‘Eh... ik denk dat er nog steeds mogelijkheden zijn. Ik wil nog niet opgeven.’

‘We sluiten het dossier nog niet, maar voor nu geef je samen met Leonie prioriteit aan deze nieuwe moordzaak. Leonie, ik weet dat jij nog twee lopende zaken onder je hebt, maar toch denk ik dat je deze zaak er goed bij kunt hebben.’

‘Zolang als je begrijpt dat het werk aan die twee dossiers wat vertraging zal oplopen, is het wat mij betreft geen probleem.’

‘En is het net zomin een probleem dat jullie weer gaan samenwerken op een zaak?’ vroeg Theo op indringende toon aan beide brigadiers, waarbij hij ze afwachtend een voor een aankeek.

Leonie draaide haar hoofd naar John. ‘Anderhalf jaar geleden zou ik om een andere collega hebben gevraagd.’ Ze pauzeerde kort en vroeg zich af wat er in het hoofd van John omging terwijl ze hem aankeek. ‘Jij weet inmiddels hoe serieus ik mijn werk neem en wat ik van een collega verwacht. Als je dat niet afschrikt, kunnen we wat mij betreft weer samen aan de slag. Tenzij jij bezwaren hebt.’

‘Je weet dat ik de beroerdste niet ben.’ Terwijl hij een grijns

op zijn gezicht toverde, vervolgde hij. ‘En ik begrijp heel goed dat je stiekem nog van me wilt leren. Dus ja, laten we het weer proberen.’

‘Mooi,’ zei Theo. ‘Ik zal de ontvangen gegevens naar jullie toesturen en dan kunnen jullie direct aan de slag. De technische recherche is al aanwezig op de plaats delict. Oh ja, wat opvallend aan deze zaak is: de dood gevonden man en vermiste vrouw kenden elkaar van het werk bij een accountantsbureau. Succes met het onderzoek en de voorbeeldige samenwerking en breng zo spoedig mogelijk een eerste rapport aan mij uit.’

Op de gang spraken John en Leonie af om eerst ieder afzonderlijk de door Theo door te sturen informatie over de nieuwe zaak te lezen voor ze naar de plaats van het misdrijf zouden vertrekken. Terwijl Leonie naar haar werkplek terugliep, verwonderde ze zich een beetje over haar reactie op de vraag of ze weer wilde samenwerken met John van Kampen. Ze dacht terug aan haar uiterst moeizame samenwerking met John bij het onderzoek naar de moord op een oude priester, nu alweer anderhalf jaar geleden. Pas op het eind van dat onderzoek was ze John, die kort daarvoor was overgeplaatst van de Utrechtse naar de Rotterdamse recherche, enigszins gaan waarderen en accepteren. Dat was mede te danken aan zijn doortastende optreden aan het eind van hun onderzoek, leidend tot een succesvolle afronding van de meervoudige moordzaak. Maar dat was het niet alleen. Anderhalf jaar geleden zat ze bijzonder slecht in haar vel. Ze had na haar scheiding acht jaar geleden weer meer last gekregen van haar eetstoornis en dat maakte haar bepaald geen prettiger persoon om mee om te gaan. En als klap op de vuurpijl had de langdurige coronapandemie haar leven nog